

blive en stadig mere efterspurgt arbejdskraft. Vi kan ganske enkelt ikke drive samfundet videre på det nuværende velfærdsniveau, hvis ikke det lykkes os at holde på flere og flere af de ældre og trække flere og flere af de ældre ind. Det er derfor, vi må reformere tilbagetrækningsordningerne nu.

I dagens debat om lovforslaget har der været rejst en lang række spørgsmål. Jeg vil ikke kommentere alle spørgsmål, men trække nogle enkelte forhold frem.

Hr. Mogens Andreasen får i sit indlæg, ét af sine indlæg, blandet noget om film ind i diskussionen. Og når jeg lytter til hr. Mogens Andreasens indlæg og tænker lidt over begrebet film, så er jeg kommet til den konklusion, at filmen i hvert fald før hr. Mogens Andreasen visse steder er knækket.

Det, der er tale om med den efterlønsreform i relation til grundloven og notatet fra justitsministeren, er jo ikke en grundlovssikring af efterlønsordningen, men en udtalelse om, at de frivilligt indbetalte bidrag ved ordningens eventuelle ophør skal tilbage til dem, der har bidraget. Det er det, Justitsministeriet antager.

Så er der også i relation til hr. Mogens Andreasens påstand om, at man kun kan være sikker på at få pengene tilbage i tilfælde af død, grund til at minde om, at der i lovforslaget – selv om det er omfattende, så har det dog været kendt en uges tid – er bemærkninger om, at der bliver fastsat regler for tilbagebetaling af bidragene i tilfælde af, at der indtræffer eksempelvis en social begivenhed; et medlem, der går på førtidspension er nævnt i lovforslagets bemærkninger.

Det er også nævnt, at i andre særlige tilfælde kan der blive tale om tilbagebetaling af medlemmets bidrag. F.eks. hvis et medlem er overgået til fleksjob efter lov om social pension før det fyldte 50. år og derfor har mistet retten til såvel efterløn som seniorydelse, ja, så kan der også blive tale om tilbagebetaling af bidrag.

Når man lytter til debatten i dag, kan man også få det indtryk, at vi forringer vilkårene for nuværende efterlønsmodtagere. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at give så vildledende oplysninger til den danske befolkning. De nuværende efterlønsmodtagere og de, der har muligheden for, men som ikke har udnyttet muligheden endnu, at trække sig tilbage i dag, for de pågældende sker der ingen ændringer. Tværtimod vil de, der er fyldt 60 år før den 1. juli 1999, foruden det at være sikker på at have

krav på de nuværende efterlønsregler også have mulighed for at få andel i nogle af de spændende nye ting, der ligger i lovforslaget omkring den nye ordning.

Hr. Tom Behnke har prøvet at så tvivl om efterlønsbevisets værdi. Det er således med efterlønsbeviset, at det sikrer efterlønsmodtageren eller den potentielle efterlønsmodtager, at man kan trække sig tilbage, når man vil, efter at man har fået retten til og beviset på efterlønnen, uanset om man i mellemtiden går hen og bliver syg, og man har ret til og har et krav på at få sin efterløn udmålt i forhold til det beregningsgrundlag, der var gældende, da man opnåede efterlønsretten.

Derfor er det et meget stærkt bevis. Derfor er sagsbehandlingen omkring beviset måske nok omstændelig, men ganske nødvendig, hvis man vil have et stærkt bevis. Vi står her med valget: skal vi have et betydningsfuldt bevis, skal der være en ordentlig sagsbehandling; hvis ikke man vil kunne leve med en ordentlig sagsbehandling, så får man ikke et stærkt bevis. Vi har valgt at prioritere ønsket om at skabe tryghed for den, der har rundet efterlønsalderen, og skabe den tryghed, der gør, at den pågældende uden problemer kan udskyde beslutningen om at forlade arbejdsmarkedet. Og hvis den pågældende vil forlade arbejdsmarkedet, kan man også trygt gøre det mere gradvis.

Spørgsmålet om EU-Kommissionens forespørgsel vedrørende den danske efterlønsordning synes jeg ganske enkelt ikke hører hjemme i den her sammenhæng. Det er sådan, at Kommissionen på baggrund af tre grænsengængerens klage har forespurgt, hvordan de danske regler er. Det har regeringen svaret på, og siden har vi ikke hørt mere til sagen, og derfor er der ikke nogen grund til på hr. Mogens Andreasens opfordring her at tage stilling til, hvad vi ville gøre i givet fald, hvis Kommissionen ville anlægge en sag ved EF-Domstolen. Det er der ganske enkelt ingen grund til. Det er ikke en aktuel situation for os. Vi har svaret på Kommissionens forespørgsel.

Det har været sådan i debatten, at man også har bekymret sig om opsparing, danskernes lyst til opsparing, og dér vil jeg benytte lejligheden til at fremhæve noget, som har været en smule overset i debatten her den senere tid, nemlig det meget glædelige vi har oplevet i forbindelse med de overenskomstløsninger, som parterne har opnået enighed om her i begyndelsen af 1999. Der ser vi en usvækket og oven i købet